

Uroš Zupan

Sutra

Sutra

danes si bila hitrejša od mene. zbežala si,
 ko sem se jaz še otepal s slabostjo,
 ki me je prilimala med rjuhe. na Rabu je zrak
 natopljen z rožmarinom, ampak po njem sem
 popolnoma sesut. samo sanja se mi, kako se ljubiva,
 in za nameček še oblečena. drgneva se kot
 dva mačka, vrhunca pa nobenega. zbudim se ves
 prepoten.

in ti, kaj počenjaš v mestu? stojiš v pekarni
 in tipaš topel kruh? se na tržnici pogajaš
 za ceno solate, ceno življenja? ti prodajalci
 zopet podtikajo prezrele sedeže, medtem
 ko te požirajo z očmi? ali trgaš plakate z
 nesmiselnimi socialističnimi parolami s sten?
 čakaš v vrsti na svoj delež?
 sledim ti iz postelje. gledam tvoje korake,
 izraze na tvojem obrazu. včasih mi za
 trenutek izgineš iz vidnega polja, se izgubiš
 v kateri izmed ozkih ulic. takrat jo moram
 ubrati po bližnjici, če te hočem dohiteti.
 bedim nad tabo, a ti tega ne veš.
 tvoj angel varuh sem. ne verjameš. hočeš dokaz.
 pridi, vzemi moje besede, vzemi jih,
 preden jih za vselej spremenim v zrak.

Maj

videl sem ga, kako se je rodil po aprilskem nalivu,
 najprej je skozi vrata v zaustavljenem času
 vstopila goščava in me nagovorila v pozabljenem

jeziku,

za njo glasba bežečega dežja, ki rahlja blazine
 v sanjah potočnih rakov, ki rahlja stopinje
 preplašenim košutam,
 potem sem videl dihati morja in zemeljska skorja
 je začela žareti in vzhajati kot testo.
 zdaj jutra umivajo okna in fasade hiš,
 jutra božajo gladko kožo dreves, hladna čela kamnov,
 jutra budijo serafime ponovno oživelih cest
 in dnevi božajo deklice v kratkih krilih,
 njihove tresoče riti in seksi oči, njihova
 dišeča telesa in razposajen smeh, ki odmeva in leti

v večer,

ko pokošena trava prinese obilje svojih darov
 in se nočni klici čričkov raztopijo v temi
 in mene obišče Li-Tai-Po,
 da me poljubi z mesečino na speče veke.

Sutra

tam je, prihaja! o, kolikokrat že! kolikokrat še?
 noč

in ti, ljubica, ležiš zraven mene
 in jaz vstanem iz svojega telesa,
 ki stoji na tvoji življenjski črti,
 in noč neizprosno zavzema prostor, pazljivo manevrira,
 neslišne so njene horde, njene vojske, vojščaki
 na fantazijskih konjih pršijo izpod njenih dišečih
 pazduh, se spuščajo skozi zrak, se dvigajo iz prsti,
 lezejo med drevesa, češejo krošnje, krtačijo mačje tačke
 in mehko legajo v zelena lasišča trav,
 na srebrne ploskve rek,
 in jaz vstanem iz svojega telesa,
 se brezšumno podam v temno gmoto in te puščam samo,
 ko odtavam po vlažni sapi uspavanih ljubimcev,
 po neznanih hodnikih, med tisoče obrazov,
 kjer sem popoln, srečen in včasih se mi zdi

nesmrten,

a nikoli, nikoli kot zjutraj, ko nas nežne
 vojske zapustijo, ko se znajdem slep v svetlobi
 spet ob tebi, ljubica,
 še ves zadihan od poti, vrnjen iz noči,
 da ti še enkrat s tankimi prsti
 napišem na zaprta polkna oči,
 kako te ljubim, ljubim.

Najboljšemu prijatelju, pisalnemu stroju

še vedno stojiš na stari, dotrajani mizi,
 med kupi papirja, vedno na istem mestu, nepremičen,
 izpostavljen padajočemu prahu, popoldanski igri
 sonca

in tisti največji grozi, ki ti šari po drobovju
 in se v vse vtika — mojim prstom —
 res je, priznam
 enkrat sem bil zelo nervozen in sem ti pokvaril
 tipko,

sicer pa — že dolgo je tega
 in midva kar v redu voziva, dobro napredujeva,
 pesmi so čedalje boljše
 in včeraj sem ti po dolgem času vstavil nov trak

— si se zbal spremembe? —
 tako človeško tog si bil,
 a danes je že bolje,
 udarci so sigurni in odtis črk
 masten,

kaj je? še nečesa se bojiš.
 kakšnega električnega brenčača, mehkužneža,
 norega na hitrost. ta naj bi te zamenjal? veš kaj,
 v istem zosu sva.

kako dolga bo tvoja življenjska doba?
 kako dolga bo moja življenjska doba?
 le kje je vsemogočni,
 da bi nama lahko odgovoril.

Priznanje

Še vedno stojiš na stari, dotrajani mizi,
 med kupi papirja, vedno na istem mestu,
 nepremičen, izpostavljen padajočemu prahu,
 popoldanski igri sonca in tisti največji grozi,
 ki ti šari po drobovju in se v vse vtika —
 mojim prstom — res je, priznam enkrat
 sem bil zelo nervozen in sem ti pokvaril tipko,
 sicer pa — že dolgo je tega in midva kar v
 redu voziva, dobro napredujeva, pesmi so
 čedalje boljše in včeraj sem ti po dolgem
 času vstavil nov trak — si se zbal spremembe?
 — tako človeško tog si bil, a danes je že
 bolje, udarci so sigurni in odtis črk masten,
 kaj je? še nečesa se bojiš. kakšnega električnega
 brenčača, mehkužneža, norega na hitrost.
 ta naj bi te zamenjal? veš kaj, v istem zosu
 sva. kako dolga bo tvoja življenjska doba?
 kako dolga bo moja življenjska doba? le kje
 je vsemogočni, da bi nama lahko odgovoril.